

گرمه، روستای همزیستی کوه و کویر است نخل خرما کنار درخت زرد آلو

طبیعت گرمه را نمی‌توان نادیده گرفت، طبیعتی که با فرزندان خود به مهربانی رفتار می‌کند و دست‌های پر نعمت خود را به روی آن‌ها گشوده است. رد این مهربانی را می‌توانید در زلالی برکه‌های روستا ببینید که در زمستان و بهار پر از جنب‌وجوش مرغابی‌ها و اردک‌هاست و اطراف آن را آرامش پرواز کبک و تیهو فرا گرفته است.

کمی آن سوتر، چشمه‌های آب معدنی از دل کوه می‌جوشند که هزاران سال است به زندگی بخشی خود ادامه می‌دهند و خواص بسیاری دارند. اما شاید از همه عجیب‌تر کوهی باشد که در اولین نگاه، شما را به یاد هیبت و شکل فیل‌ها می‌اندازد. در دامنه این کوه فیلی، خاکی نرم و سرخ‌رنگ به چشم می‌خورد که همیشه مورد توجه زمین‌شناسان بوده است.

یکی از ویژگی‌های متمایز روستای گرمه در خور و بیابانک، نخلستان‌ها و خرماهای مرغوب آن است. از آنجایی که به بار نشستن خرما از یک درجه حرارتی به بالا امکان‌پذیر است و کویرهای مرکزی ایران دارای زمستان‌های سردی هستند خرماهای مرغوبی در آن‌ها به بار نمی‌نشیند.

اما گرمه از معدود روستاهای خور و بیابانک است که زمستان‌های چندان سردی ندارد، به همین علت نخلستان‌های زیادی در این روستا وجود دارند که خرماهای بسیار خوبی هم دارند. نکته جالب و عجیب این است که درختان خرما در روستای گرمه در کنار درختان زرد آلو بار می‌دهند.

اما داستان شهرت روستای گرمه در کویر مصر به حدود سال ۱۳۷۸ برمی‌گردد یعنی زمانی که مازیار آل داوود که از زندگی در تهران خسته شده بود، تصمیم گرفت به خانه پدری‌اش در کویر مصر رفته و زندگی تازه‌ای در آنجا تجربه کند. پس از تجربه یک شب پذیرایی از یک گردشگر خارجی، او تصمیم به مرمت خانه پدری و ایجاد یک اقامتگاه برای گردشگران گرفت. در این راه، همسر فرانسوی‌اش، پدر و مادر و برادرش نیز با او همراه شدند.

نام این اقامتگاه آتشنونی است که در زبان پهلوی یعنی شب‌نشینی دور آتش.

برکه‌های روستا در تمام پاییز و زمستان و بهار پر از اردک و مرغابی است. در تپه‌های اطراف روستا می‌توانید به تماشای کبک و تیهو بروید. چشمه آب معدنی روستا قدمتی هزاران ساله دارد و ماهی‌های بسیاری در اطراف آن در جنب‌وجوش اند. در جنوب نخلستان‌های روستا کوهی فیل‌مانند قرار دارد که خاک پای آن سرخ‌رنگ است. باغ‌های روستا پر از درختان نارنج، انگور، انجیر و بادام است؛ «گرمه» با همین‌هاست که دیدنی شده است. گرمه نام روستایی در استان اصفهان است که در شهرستان خور و بیابانک و در دل کویر مصر قرار دارد. مردم گرمه به اصیل‌ترین و قدیمی‌ترین زبان ایرانیان یعنی زبان پهلوی صحبت می‌کنند.

این روستا به دلیل وجود یک قلعه باقی‌مانده از دوران ساسانی، قبرستان کشته‌ها، امامزادگان و استودان گبرها، یک چشمه، برکه آب، نخلستان‌های خرما و درختان انار، زرد آلو و... مورد توجه گردشگران قرار گرفته است.

در ابتدای ورودتان به روستای گرمه آنچه نظر شما را به خود جلب می‌کند شیوه ساخت خانه‌های این روستاست. خانه‌هایی ساده و صمیمی که بر تپه‌های خاربه بنا شده‌اند. این خانه‌ها مانند بسیاری از آثار معماری کویری اند و برای خنک ماندن فضای داخلی آن‌ها با مصالح و معماری خاصی شکل گرفته‌اند. علاوه بر شکل خانه‌های روستای گرمه، کوچه‌های این روستا که حالتی قدیمی و رازآلود دارند شما را مجذوب می‌کنند. سابات‌های این روستا نمونه‌ای عالی از معماری کویری هستند که برای لحظاتی عابران را در آغوش سایه‌ها پناه می‌دهند تا نفسی تازه کنید و خنکای خود را بر تنتان می‌تابانند. معماری این روستا همچون مردم کویر پر از صمیمیت است.

قلعه ساسانی در بخش مرکزی روستا وجود دارد که اهمیت تاریخی گرمه را تأیید می‌کند. در کنار این قلعه، مسجدی تاریخی نیز از روزگاران دور به جامانده که شیوه بنای آن، شما را مجذوب می‌کند. همچنین دو امامزاده در روستا به خاک سپرده شده‌اند که بقعه‌هایی قابل توجه دارند. در کنار این جاذبه‌ها آثار تاریخی دیگری هم وجود دارند که در هنگام گشت و گذارتان در گرمه باید ببینید. آثاری همچون قبرستان کشته‌ها، امامزادگان و استودان گبرها از این دست بقایای تاریخی ارزشمند هستند.

به لطف قنات‌ها و چشمه‌ها، در روستاهای کویری هم می‌شود از سرسبزی، سراغ گرفت

پوشش گیاهی کویر، نقشی انکار نشدنی در حفظ خاک دارند

● میراث هخامنشی

کوه‌های اطراف این روستا به شدت مورد حفاظت محیط زیست است. دلیل آن هم، حیات وحش غنی و متأسفانه وجود صیادان و صید بی‌رویه در این منطقه زیباست. جانوران وحشی در این منطقه عبارت‌اند از یوز، گرگ، شغال و روباه و پرندگانی چون باز، عقاب طلایی، زاغ و کلاغ و کبک و تیهو و البته کل و بز و آهو. بافت قدیمی و خانه‌های نوساز روستا در سمتی جدا از هم هستند که باعث شده بافت سنتی و قدیمی، دست نخورده باقی بماند و همان حس و حال کهن خود را داشته باشد.

وجود غاری در نزدیک ایراج به نام «چونمادو» که در گویش محلی «چون» به معنی سوراخ و غار و برای کلمه «مادو» در گویش محلی معنی خاصی پیدا نشده، گفته می‌شود این نام می‌تواند از همان زمان هخامنشیان به ارث رسیده باشد.

پس از گشت و گذار در روستا و بازدید از قلعه تاریخی، به نزدیک غروب می‌رسیم. تصمیم می‌گیریم تا دوباره آرامش‌بخش‌ترین لحظه‌ها را همراه با آمیخته‌ای از احساس‌های ناشناخته ملال آور تجربه کنیم. روی تپه بلندی، می‌نشینیم به تماشای غروب خورشید.

